

[Indenrigs- og boligministeren.]

finder jeg egentlig ikke anledning til at forhandle, eftersom der ingen distriktsjordemødre er i Københavns kommune og der derfor ikke bliver noget mellemværende af økonomisk art mellem staten og Københavns kommune som følge af denne lovgivning. Derimod er der naturligvis et mellemværende mellem staten og amterne og mellem staten og købstadkommunerne. Men det fremgår af den betænkning, som man altså vil få lejlighed til at se — jeg nævnte det i min fremsættelsestale — at der forelå en mindretalsindstilling fra amtsrådsforeningens og købstadforeningens repræsentanter i udvalget. Dermed mener jeg egentlig, at de to foreninger er blevet spurgt nok, og jeg synes ikke, jeg burde forhale sagen yderligere ved at gå til dem igen og spørge, om de har ændret standpunkt, siden denne ganske friske betænkning blev afgivet i slutningen af januar måned. Indstillingen fra mindretallet, altså fra amtsrådsforeningens og købstadforeningens to repræsentanter i udvalget, går ud på, at staten skal påtage sig halvdelen af lønningsudgiften til distriktsjordemødrene i stedet for en fjerdedel, sådan som det er foreslået her.

Om pensionsbyrdens fordeling er der jo intet mellemværende. Det drejer sig altså alene om fordelingen af lønningsudgifterne. Herom kan jeg sige, at den fordeling, der foreslås i lovforslaget, svarer til den rent faktiske fordeling, som foregår ved opgørelsen af mellemværendet i øjeblikket, på grundlag af den nugældende lovgivning. Det betyder altså, at forholdet mellem statens og kommunernes andele ikke forrykkes ved det foreliggende lovforslags bestemmelser; derimod sker der dette, at de absolutte tal naturligvis bliver større, fordi lovforslaget jo som helhed betyder forøgede udgifter både for staten og kommunerne.

Jeg ved jo meget vel, at et spørgsmål som dette vil vække megen opmærksomhed i dette hus og i det høje ting. Det bliver jo også en af de ting, vi får lejlighed til at tale om i udvalget. Derom tvivler jeg slet ikke, og jeg har været helt sikker på, at alle, der måtte have lyst til at lade deres røst høre i denne sag, vil have rig lejlighed til det under sagens videre behandling her på rigsdagen.

Når det ærede medlem hr. Dose gjorde nogle bemærkninger, om jordemoderorganisationen var spurgt, vil jeg gerne sige, at jordemødrenes organisation har været repræsenteret i udvalget, og jeg må gå ud fra, at der derved er draget tilstrækkelig omsorg for, at jordemødrene har kunnet udtale sig om deres standpunkter.

Jeg vil gerne gøre den almindelige bemærkning, at når det offentlige har nedsat en kommission og alle organisationer, der er interesseret i en sag, er blevet repræsenteret i den pågældende kommission, er det et omsvøb, burde i alt fald være det, at spørge de samme organisationer, som er repræsenteret i kommissionen, efter at kommissionsbetænkningen er afgivet. Dette siger jeg bl. a. som en replik til det ærede medlem hr. Doses forhåbninger med hensyn til, hvornår apotekerkommissionens arbejde kunne komme til at foreligge for rigsdagen.

Det ærede medlem hr. Dose gjorde dernæst en lang række saglige betragtninger om selve lovforslagets indhold. Jeg må sige, at jeg er ikke helt så sagkyndig, som det ærede medlem var, men efter min gennemlæsning af betænkningen angående jordemodervæsenet, som jeg altså har haft den fordel at kende, og som det ærede medlem ikke kender endnu, mener jeg, at der er taget hensyn til jordemødrenes nuværende arbejdsforhold; i alt fald har kommissionen gjort sig anstrengelser for at blive klar over omfanget og karakteren af det arbejde, som jordemødrene har i vor tid. Men jeg skal ikke gøre mig klog på, om det erfaringsmateriale, som kommissionen har indhentet, burde give anledning til andre ændringer i den nugældende lovgivning end dem, som kommissionen har foreslået. Vi kan jo ikke være sagkyndige på alle punkter, og det kan måske oven i købet i visse situationer kun blive en bedrøvelig byrde at være det. Men i dette tilfælde vil jeg åbent indrømme, at jeg har holdt mig til kommissionens forslag, fordi jeg efter en gennemlæsning af betænkningen og dens forslag mente, det så helt igennem fornuftigt og rigtigt ud, og fordi kommissionens sammensætning synes at borge for, at der er taget hensyn til alle sider.

Et spørgsmål om, hvorvidt man kan begrænse antallet af distriktsjordemødre, nævnte jeg i min fremsættelsestale, og det er også berørt i betænkningen og i bemærkningerne. Baggrunden for de lønningsregler, som nu foreslås indført for distriktsjordemødre, skulle jo være, at antallet af distriktsjordemødre kunne nedsættes, hvad der er ensbetydende med, at distrikterne gennemgående må blive noget større. Selvfølgelig vil der, hvad jeg også var inde på i min fremsættelsestale, være distrikter, hvori der hvert år forekommer så få fødsler, at der ikke er et økonomisk grundlag for distriktsjordemoderens gerning. Dette er forudset i lovforslaget, og det er foreslået, at det tilskud, som staten skal yde til jordemødre i sådanne distrikter, kan forhøjes. Men dernæst